

Justitieombudsmannen
Per Lennerbrant

Kritik mot Polismyndigheten för att en polisanmälan inte upprättades tillräckligt skyndsamt vid misstanke om våld i en nära relation

Beslutet i korthet: Närstående till en kvinna, i JO:s beslut kallad NN, hade kontakt med polisen eftersom de var oroliga för att NN utsatts för våld av sin pojkvän. NN hade haft en blåtira och sagt att pojkvännen bl.a. sparkat henne och slitit henne i håret. Efter det hade hon inte gått att få tag på.

En operatör hos polisen lämnade uppgifterna vidare till en polispatrull, som beordrades att åka hem till NN. När patrullen kom till NN:s bostad sa NN att hon mådde bra och att det var ett av hennes barn som orsakat skadan i ansiktet. Någon polisanmälan upprättades inte förrän nästa morgon, då en jourhavande undersökningsledare granskade händelserapporten från den föregående kvällen.

Misshandel är ett brott som hör under allmänt åtal. Om en polis får kännedom om ett sådant brott krävs att han eller hon fullgör sin rapporteringsskyldighet, vilket normalt sker genom att en polisanmälan upprättas. JO anser att det redan på grund av de uppgifter som operatören lämnade till patrullen fanns anledning att upprätta en polisanmälan.

Patrullen hade emellertid beordrats till NN:s bostad för att kontrollera hur hon mådde och om hon behövde hjälp. Med hänsyn till hur situationen såg ut får det godtas att det prioriterades framför att upprätta en polisanmälan. Enligt JO borde dock en anmälan ha upprättats snarast efter det att poliserna besökt NN. Det förhållandet att NN själv inte önskade göra någon polisanmälan, vilket inte är ovanligt när det gäller brott i en nära relation, saknar betydelse i sammanhanget.

JO betonar vikten av att en polisanmälan upprättas så snart det kan ske. Enligt JO kan dröjsmålet i detta fall ha medfört ett sämre underlag för beslut i fråga om inledande av förundersökning och att lämpliga utredningsåtgärder inte utfördes tillräckligt skyndsamt. JO ser allvarigt på det inträffade och kritiserar Polismyndigheten för dröjsmålet med att upprätta polisanmälan.

Anmälan

I en anmälan som kom in till JO den 25 november 2024 förde AA fram klagomål mot Polismyndigheten. Klagomålen gällde myndighetens hantering av ett ärende där det fanns anledning att misstänka att en kvinna, i JO:s beslut kallad NN, utsatts för brott. I ärendet hade en vän till NN hört av sig till polisen och uttryckt oro för att NN:s pojkvän misshandlat henne. Enligt AA borde bl.a. en polisanmälan ha upprättats betydligt tidigare än vad som skedde.

Utredning

JO begärde att Polismyndigheten skulle göra en utredning och yttra sig bl.a. över det som AA fört fram om dröjsmålet med att upprätta en polisanmälan. Polismyndigheten skulle särskilt redovisa i vilket skede det enligt myndighetens bedömning funnits anledning att upprätta en polisanmälan.

Polismyndigheten (juristen BB) yttrade sig till JO den 9 maj 2025 efter att upplysningar hämtats in från berörda befattningshavare, polisregion Nord och Nationella operativa avdelningen (Noa). Av yttrandet och den övriga utredningen framgår bl.a. följande.

Den 14 augusti 2024 kl. 21.15 kontaktades regionledningscentralen (RLC) vid polisregion Nord av en vän till NN. Vänner var orolig eftersom hon inte hade fått kontakt med NN på en vecka. NN hade berättat för närstående att hennes pojkvän, som tidigare dömts för misshandel av henne, hade brukat narkotika och återigen misshandlat henne. Närstående hade också, enligt vännen, pratat med NN på FaceTime och då sett att hon hade en blåtira. NN hade uppgett att hennes pojkvän orsakat skador på hennes revben, slitit av hennes hår och sparkat henne.

Uppgifterna från NN:s vän dokumenterades av en operatör vid RLC i en händelserapport. I händelserapporten antecknades även att det fanns fyra barn på platsen samt att pojkvännen tidigare var dömd för grov kvinnofridskränkning mot NN och för barnfridsbrott. Vidare antecknades att NN:s vän inte visste om NN var vid liv. Det noterades också att NN tidigare hade bott på ett skyddat boende.

Cirka kl. 21.30 samma kväll försökte operatören kontakta NN per telefon men kom endast fram till röstbrevlådan. En stund senare lyckades operatören få kontakt med NN:s mamma, som bekräftade de uppgifter som NN:s vän hade lämnat. Enligt NN:s mamma hade NN berättat om misshandeln på FaceTime en vecka tidigare och då uppvisat ett blått öga. NN hade sagt att hon ville lämna pojkvännen. Efter samtalet hade inte mamman fått tag på NN.

Operatören kontaktade därefter en polispatrull och redogjorde för uppgifterna ur händelserapporten, däribland informationen som NN:s mamma hade lämnat. Poliserna kände till NN:s pojkvän sedan tidigare. Operatören informerade patrullen om att uppgifterna från NN:s mamma var grund för en polisanmälan och föreslog att patrullen skulle kontakta jourhavande undersökningsledare, vilket också gjordes.

En stund senare antecknades i händelserapporten att jourhavande undersökningsledare hade beslutat att patrullen skulle åka till NN:s bostad för att kontrollera läget. Ytterligare en patrull kom att ansluta till platsen, för att assistera den första patrullen.

När poliserna anlände till NN:s lägenhet vid cirka kl. 23.00 öppnade NN dörren och uppgav att allt var bra. NN undrade varför poliserna var där och sa att hon hade haft kontakt med anhöriga för två dagar sedan. Hon förklarade sin blåтира med att ett barn hade skallat henne.

Cirka kl. 23.50 noterades i händelserapporten att polispatrullen skulle skriva en orosanmälan gällande kvinnan, varefter det antecknades "Brott Ej Brott -" och händelsen avslutades. *[Den citerade uppgiften i händelserapporten har Polismyndigheten i yttrandet förklarat vara en systemkommentar som alltid anges när en händelserapport avslutas. Uppgiften visar att ingen har frihetsberövats i ärendet. JO:s anm.]*

Av en ljudinspelning från ett samtal mellan operatören vid RLC och en av poliserna som beordrades till NN:s lägenhet framgår följande.

Polis: "Känslan är väl att hon inte är ärliga mot oss. Skulle inte förvåna mig om han sitter där inne och trycker. Men vi kan inte göra så mycket mer tyvärr. Om hon absolut inte vill berätta nåt så sitter vi lite fast där. Om hon öppnade själv så kan vi inte riktigt bara traska in heller."

Av ytterligare en ljudinspelning, från ett samtal mellan en annan RLC-operatör och en av poliserna på platsen, framgår följande.

Polis: "Vi fick ju kontakt med henne och vi försökte verkligen få fram om det var nåt som hade hänt men enligt henne så var ju allting lugnt. Hon tyckte det var märkligt att liksom anhöriga var oroliga för det hade inte hänt någonting och sådär. Hon hade ju en blåтира och det sa hon själv var hennes barn som hade knockat henne så att..."

[Operatören]: "Ja, och jag tänker att man kan ju inte göra mer. Ni har varit där och pratat med henne och liksom visat att ni finns. Och till slut så är hon redo. Hon var inte det nu."

Polis: "Mm precis, vi får bara hoppas att inte han satt där och hörde alltihopa. Ja, vi får se vad det blir av det."

[Operatören]: "Ja, men precis. Jag sätter en und-flagga på det där så får man väl kanske ha ögonen på det här paret...om det... fortsatt stök."

Polis: "Exakt. Men du får gärna sätta oss som lediga."

[Operatören]: "Ja men då stänger jag ner med ej brott. Kommer ni att skriva nåt pm eller nånting?"

Polis: "Ja, vi kommer skriva en orosanmälan till soc i alla fall på henne då och inte på barnen, för det har ju han möjlighet att kolla på."

[Operatören]: "Då har jag fått med det så stänger vi ner ärendet."

Den polis i patrullen som kontaktades av operatören vid RLC på grund av uppgifterna från NN:s närstående har i anledning av utredningen hos JO uppgett bl.a. följande. Patrullen saknade polisiära IT-system på plats, vilket försvårade insynen i den aktuella händelserapporten. Efter föredragning av ärendet för jourhavande undersökningsledare på telefon var både denne och patrullen eniga om att det inte förelåg några omständigheter som gav anledning att inleda förundersökning om misshandel. Bedömningen gjordes mot bakgrund av att det endast fanns tredjehandsuppgifter om att kvinnan i ett samtal skulle ha uppgett att hon blivit slagen, vilket i det skedet uppfattades som alldeles för vagt. Däremot beslutades det att patrullen skulle åka till kvinnans hemadress och

genomföra en s.k. lägenhetsundersökning, för att undersöka hur NN mådde och om hon var i behov av hjälp.

Av uppgifter från poliser ur de patruller som åkte till den aktuella adressen framgår bl.a. att NN var lugn och verkade må bra samt att hon uppfattades som trovärdig när hon berättade att skadan i ansiktet hade orsakats av ett barn. Någon ytterligare åtgärd, utöver orosanmälan, gjordes därför inte.

På morgonen dagen därpå upprättades en polisanmälan om misshandel med NN som målsägande. Anmälan upprättades av en jourundersökningsledare som granskat händelserapporten från den föregående kvällen och bedömt att det fanns anledning att anta att brott som hör under allmänt åtal hade förövats. Beslut fattades även om att inleda förundersökning. I september 2024 beslutade en åklagare att lägga ned förundersökningen med motiveringen att brott inte kunde bevisas.

Av en handling som upprättades av en av poliserna som var med vid ingripandet, och som gavs in till socialtjänsten två dagar efter händelsen, framgår följande.

Patrull blir beordrad till [...] med anledning av att anhöriga var oroliga för [NN] då de inte hört av henne på drygt en vecka. Vi åker dit och knackar på och efter en stund öppnar [NN] dörren, hon uppger att hon mår bra och att det inte har hänt något. Enligt henne ska hon ha pratat med anhöriga för bara 2 dagar sedan.

Jag upplevde [NN] som stressad och nervös av vår närvaro, jag fick känslan av att hon ville att vi skulle åka därifrån fort. Hon hade ett blåöga men på fråga om det uppgav hon att det var ett av hennes barn som hade skallat henne så hon fick det.

Med tanke på vad [NN] blivit utsatt för tidigare i sin relation till barnens pappa känner patrullen en oro över henne och om det är så att hon återigen är i den relationen.

[NN] vet inte om att vi skriver den här anmälan och det är av stor vikt att barnens pappa inte får ta del av den.

Socialtjänsten tolkade den inkomna handlingen som en anmälan enligt 14 kap. 1 § i den vid tidpunkten gällande socialtjänstlagen, dvs. en anmälan som görs vid kännedom eller misstanke om att ett barn far illa.

I början av november 2024 upprättades en polisanmälan om tjänstefel bestående i att en eller flera poliser åsidosatt vad som gällt för uppgiften i samband med anmälningsupptagning, förhör och dokumentation. En åklagare beslutade i februari 2025 att lägga ned förundersökningen. Som motivering angavs att det inte längre fanns anledning att fullfölja förundersökningen och att det saknades anledning att anta att brott som hör under allmänt åtal hade förövats.

Polisregion Nord har i anledning av JO:s utredning lämnat upplysningar enligt bl.a. följande. Inom området särskilt utsatta brottsoffer genomförs sedan hösten 2024 nationellt koordinerade egenkontroller. Vid dessa kontroller har brister uppmärksamats och det pågår riktade aktiviteter i polisregionen i syfte att stödja och stärka verksamheten. Det finns ett fokus på utveckling inom området

särskilt utsatta brottsoffer med konkreta pågående förbättringsåtgärder och med en tydlig uppföljningsstruktur som innefattar alla berörda polisområden och enheter i regionen.

Vidare har Noa upplyst om bl.a. följande. Patrullen rapporterade efter besöket hos NN till RLC men inte till jourhavande undersökningsledare, vilket borde ha skett. Flera av IT-systemen är inte sammankopplade, vilket försvårar en komplett lägesbild. Det är inte nödvändigtvis operatören som skriver en polisanmälan direkt. Om en patrull beordras till platsen är det den som ansvarar för anmälningsupptagningen.

Polismyndigheten redogjorde för rättslig reglering, innefattande bl.a. relevanta metodstöd och styrdokument, och redovisade därefter följande bedömning.

Vikten av att anmälan upprättas så snart det kan ske

Särskilt vid kännedom om brott i nära relation är det av stor vikt att en anmälan upprättas så snart det kan ske. Det kan vara avgörande för en korrekt och ändamålsenlig hantering och för att förebygga ytterligare våld (jfr Polismyndighetens metodstöd). En anmälan ger t.ex. underlag för bedömning av att inleda förundersökning och behov av särskilda skyddsåtgärder. Den kan även förebygga brister i informationsöverföringen.

I vilket skede fanns det anledning att upprätta en anmälan?

Det framgår av utredningen att RLC-operatören mottog uppgifter från [NN:s] mamma om att [NN] till henne uppgett att hon hade blivit allvarligt misshandlad av [pojkvännen] i relativ närtid. Av en ljudinspelning mellan en polispatrull och RLC-operatören framgår att operatören bedömde att uppgifterna var grund för en anmälan, vilket inte ifrågasattes av de poliser som mottog uppgifterna. Redan då fanns det anledning att upprätta en anmälan om brott.

Berörda befattningshavare var inledningsvis fokuserade på att säkerställa att [NN] var vid liv och mådde bra. Det finns givetvis inget att invända mot detta. Även om det låg poliserna som hade mottagit informationen från RLC-operatören att upprätta en brottsanmälan så snart det kunde ske, kan det med hänsyn till den brådskande situationen ha funnits skäl att i det inledande skedet avvakta något med den åtgärden för att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att [NN] var vid liv. Så snart det kunde fastställas att [NN] mådde bra förelåg inget hinder mot att upprätta brottsanmälan och berörda poliser borde ha sett till att en anmälan upprättades och att jful [jourhavande förundersökningsledare, JO:s anm.] kontaktades för vidare direktiv (PM 2023:18, punkt 4.1.1 och PM 2022:24, punkt 3.2.1).

Det saknar betydelse att det efter kontrollen vid [NN:s] lägenhet inte framstod som att [NN] var utsatt för brott där och då. När det gäller nu aktuell brottsmisstanke, dvs. ett brott som hör under allmänt åtal, gäller skyldigheten att upprätta en anmälan givetvis oavsett om målsäganden själv vill anmäla eller inte. Våld i nära relation innebär ofta att målsäganden är ovillig att berätta, vilket också betonas i metodstödet. Utöver detta framgår det av ljudinspelningar att poliserna ifrågasatte hur tillförlitliga [NN:s] uppgifter var. Poliserna misstrodde [NN:s] förklaring till blåtiran och de misstänkte att [pojkvännen] befann sig i lägenheten och kunde höra samtalet, vilket innebar att [NN] sannolikt var under press. Dessa uppgifter har dock inte dokumenterats, vilket är en brist.

Sammanfattningsvis fanns det anledning att upprätta en polisanmälan redan på grundval av den information som patrullen fick ta emot från operatören vid RLC.

Av hänsyn till den brådskande situationen borde en anmälan ha upprättats senast när poliserna kunde konstatera att [NN] mår bra.

Skyldigheten att göra en individuell skyddsbedömning

Åtminstone några av de berörda poliserna hade mottagit muntliga uppgifter direkt från operatören vid RLC om att [NN:s] mamma berättat för henne att [pojkvännen] hade misshandlat henne grovt i relativ närtid. Poliserna fick även ta emot information om [att] det fanns barn på platsen och att [pojkvännen] tidigare varit dömd för misshandel mot [NN] och barnfridsbrott. Poliserna hade därtill tidigare kännedom om [pojkvännen] och det fanns uppgifter om tidigare misshandel på aktuell adress. Två patruller åkte till [NN:s] lägenhet. Poliserna misstänkte efter kontrollen att [pojkvännen] kunde vara på plats inne i lägenheten. Dessa omständigheter talar starkt för att det fanns en skyldighet att göra en individuell skyddsbedömning, särskilt med tanke på barnens särskilda skyddsbehov (FuK [förundersökningskungörelsen, JO:s anm.] 13 f §).

Såvitt framkommit vidtogs trots nyss nämnda omständigheter inte någon individuell skyddsbedömning, vilket givetvis är mycket allvarligt. Bilden av utredningen är att den muntligt förmedlade informationen (som gav poliserna kännedom om ett allvarligt brott i nära relation och att barn fanns i lägenheten) kom i skymundan efter det att poliserna konstaterat att [NN] mår bra. Det inträffade hade sannolikt kunnat undvikas om en brottsanmälan hade upprättats tillräckligt skyndsamt, vilket belyser vilka allvarliga konsekvenser en försenad brottsanmälan kan leda till.

Orsakerna till att anmälan inte upprättades tillräckligt skyndsamt

Orsaken till att anmälan inte upprättades tillräckligt skyndsamt i detta ärende tycks vara flera omständigheter i kombination. Delvis berodde det på bristande informationsöverföring i flera led. Det har även framkommit att poliser skulle avsluta sina arbetspass.

Patrullen som tog emot ärendet från operatören hade enligt uppgift inte heller tillgång till ledningsstödsystemet och kunde därför inte läsa operatörens noteringar i händelserapporten, utan fick förlita sig på muntlig kommunikation. Noa har även upplyst att det i ärendet finns ett problem med hur information delas mellan de it-system som använts. För att få en komplett lägesbild krävs att uppgifter matas in och hämtas ur varje system manuellt. Vid sådana förhållanden ökar givetvis risken för att viktiga uppgifter förloras i de olika stegen i hanteringen.

Det brast i uppföljningen av att se till att anmälan upprättades

I myndighetens styrdokument betonas vikten av att eftersträva intern samverkan inom Polismyndigheten och det framgår att händelsestyrd utredningsverksamhet ska ledas av jourutredningsbefäl (PM 2023:18, punkt 2.1.3). Befäl vid ledningscentral har också ett ansvar för att se till att ärenden hanteras korrekt (PM 2023:14, punkt 8.1).

När den utlovade återkopplingen från patrull till jful uteblev fanns det därför anledning för tjänstgörande jful att mer skyndsamt följa upp varför ingen anmälan upprättats i ärendet (se även ... PM 2023:13, punkt 7.3.1 samt PM 2023:18 punkterna 1.1 och 2.1.3). Som ... pekat på hade det då även varit lämpligt med en motsvarande åtgärd från RLC-befäl. Det hade bidragit till ett mer skyndsamt upprättande av anmälan.

Om anmälan till socialnämnden

Av utredningen framgår att en polis upprättade en anmälan om oro gällande [NN]. I anmälan framhölls särskilt vikten av att barnens pappa inte skulle få ta del av informationen.

Skyldigheten enligt 14 kap. 1 § första stycket [*i den då gällande, JO:s anm.*] socialtjänstlagen – som avser oro för att ett barn far illa – kan givetvis inte anses uppfyllt genom en anmälan som enbart gäller en vuxen. Uppgifterna i den anmälan som upprättades i det här ärendet är mycket knapphändiga vad gäller barnens situation, även om barn nämns. Blanketten som finns tillgänglig på intranätet för anmälan har inte använts. Som framgått ovan tolkades ändå dokumentet som skickades in från Polismyndigheten som en anmälan enligt 14 kap. 1 § socialtjänstlagen. Mot bakgrund av de allvarliga uppgifter som inkom till RLC och som mottogs av poliserna borde orosanmälan ha innehållit mer utförliga uppgifter om oron för barnen. Även denna brist hade sannolikt kunnat undvikas om en brottsanmälan hade upprättats utan dröjsmål.

Avslutande synpunkter

Dröjsmålet med att upprätta en brottsanmälan och brister i uppföljningen av ärendet kunde ha medfört allvarliga konsekvenser för både [NN] och barnen, och Polismyndigheten ser därför allvarligt på det inträffade.

Det inträffade visar att det kan finnas anledning att se över och förtydliga ansvaret för att se till – och följa upp – att en brottsanmälan upprättas utan dröjsmål i liknande ärenden med konkreta indikationer på våld i nära relation eller mot särskilt utsatta brottsoffer.

Avslutningsvis beklagar Polismyndigheten det inträffade.

AA kommenterade Polismyndighetens yttrande.

I ett kompletterande yttrande till JO redogjorde Polismyndigheten för åtgärder som vidtagits i anledning av det som kommit fram i myndighetens utredning. Av yttrandet framgår bl.a. att samtal och diskussioner med befattningshavare vid myndigheten förts om vilka åtgärder som kan vidtas för att förebygga brister i anmälningsupptagningen. Vidare har en informationstext publicerats på myndighetens intranät om det generella ansvaret som en polis har att ta emot och upprätta anmälningar och om hur ansvarsfördelningen ser ut mellan RLC, ingripandeverksamheten och jourhavande undersökningsledare.

Bedömning

Granskningens inriktning

Jag har riktat in min granskning på frågan om dröjsmål med att upprätta en polisanmälan. Polismyndigheten har i yttrandet till JO behandlat även bl.a. brister i uppföljningen och i underrättelsen till socialtjänsten samt den uteblivna individuella skyddsbedömningen. Även om jag alltså inte kommer att gå närmare in på dessa frågor kan jag konstatera att min uppfattning i dessa inte skiljer sig åt från myndighetens.

Rapporteringsskyldigheten och vikten av att en polisanmälan upprättas

När en polis får kännedom om ett brott som hör under allmänt åtal ska han eller hon lämna rapport om det till sin förman så snart det kan ske. En polis får dock lämna rapporteftergift om brottet med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet är obetydligt och det är uppenbart att brottet inte skulle föranleda annan påföljd än böter. (Se 9 § polislagen.)

Som bestämmelsen om rapporteringsskyldighet är utformad krävs inte att någon uttryckligen begär att en polis ska ta upp en anmälan om brott. Om förutsättningarna enligt bestämmelsen är uppfyllda ska det i stället göras självant av polisen. (Se Bring m.fl., Förundersökning, 2019, version 5, JUNO, s. 216.) Bestämmelsen är obligatorisk i den meningen att den inte lämnar utrymme för att göra lämplighetsavvägningar i det enskilda fallet, utom i de undantagsfall då rapporteftergift kan komma i fråga. Det saknar alltså betydelse vilken inställning målsäganden har till att en anmälan upprättas, när det är fråga om brott som hör under allmänt åtal. (Se Högsta domstolens dom den 5 november 2025 i mål B 367-24 p. 11.)

En polis kan vara rapporteringsskyldig även om han eller hon inte har kännedom om samtliga omständigheter kring ett misstänkt brott. Det bör vara tillräckligt att polisen har fått klart för sig att det föreligger omständigheter som medför att det kan antas att ett brott som hör under allmänt åtal har begåtts. (Se p. 12 i ovan nämnda dom.)

Som huvudregel anses rapporteringsskyldigheten uppfylld genom att polisen upprättar en anmälan. Det är normalt inte tillräckligt att en polis muntligt rapporterar om sina iakttagelser till ett befäl. Anmälan granskas sedan av en undersökningsledare, som beslutar om förundersökning ska inledas eller inte. (Se Bring m.fl., a.a., s. 216 och Munck m.fl., Polislagen, 6 november 2025, version 16, JUNO, kommentaren till 9 § samt p. 11 i ovan nämnda dom.)

Förundersökning ska inledas så snart det finns anledning att anta att ett brott som hör under allmänt åtal har begåtts (se 23 kap. 1 § första stycket rättegångsbalken). Tröskeln för inledande av en förundersökning är lågt satt (se Fitger m.fl., Rättegångsbalken, 11 juni 2025, version 98, JUNO, kommentaren till 23 kap. 1 §).

Det är av stor vikt att en polisanmälan upprättas så snart det kan ske, bl.a. då det ökar möjligheterna att kunna utreda ett brott. En polisanmälan utgör även underlag för bedömningen i fråga om förundersökning ska inledas och behovet av särskilda skyddsåtgärder för en målsägande. Upprättandet av en anmälan kan också göra att brister i informationsöverföringen undviks.

En polisanmälan borde ha upprättats i ett tidigare skede

Misshandel är ett brott som hör under allmänt åtal. Om en polis får kännedom om ett sådant brott krävs att han eller hon fullgör sin rapporteringsskyldighet, vilket normalt sker genom att en polisanmälan upprättas.

I det aktuella fallet lämnade RLC-operatören uppgifter till patrullen om att närstående till NN hade berättat om att NN utsatts för kraftigt våld av sin pojkvän. Operatören uppgav också att uppgifterna var av sådant slag att det fanns grund för en polisanmälan. Redan i det läget fanns det enligt min bedömning anledning att upprätta en anmälan. Noa har fört fram att ansvaret för

det i första hand låg hos patrullen. Jag har inte anledning att ha någon annan uppfattning i den frågan.

Patrullen hade emellertid beordrats till NN:s bostad för att kontrollera hur hon mårde och om hon behövde hjälp. Med hänsyn till hur situationen såg ut får det godtas att det prioriterades framför att upprätta en polisanmälan. En anmälan borde dock ha upprättats snarast efter det att poliserna besökt NN. Det förhållandet att NN själv inte önskade göra någon polisanmälan, vilket inte är ovanligt när det gäller brott i en nära relation, saknar betydelse i sammanhanget.

Kritik och avslutande synpunkter

Det är viktigt att regelverket om upprättande av en polisanmälan följs eftersom anmälan ofta är en förutsättning för att en förundersökning ska inledas.

Dröjsmålet med att upprätta en polisanmälan i detta fall kan ha medfört ett sämre underlag för beslutet i fråga om inledande av förundersökning. Det kan dessutom ha lett till att lämpliga utredningsåtgärder inte utfördes tillräckligt skyndsamt. Även om det inte har varit föremål för min granskning noterar jag också att dröjsmålet fick andra följdverkningar, bl.a. en utebliven individuell skyddsbedömning avseende NN.

Det finns således anledning att se allvarligt på dröjsmålet med att upprätta en polisanmälan. Polismyndigheten kritiseras för det inträffade.

Polismyndigheten har vidtagit åtgärder för att förebygga brister i anmälningsupptagningen och för att tydliggöra ansvarsfördelningen mellan olika befattningshavare vid en händelse likt den som nu har varit föremål för min granskning. Jag ser positivt på det och förutsätter att arbetet fortsätter.

Med tanke på vad som kommit fram i ärendet om att patrullen saknade tillgång till polisiära IT-system, och att det även med en sådan tillgång kan vara svårt att få en komplett lägesbild, finns det skäl för myndigheten att följa upp den frågan.

Vad som i övrigt kommit fram ger inte anledning till någon åtgärd eller något uttalande från min sida.

Ärendet avslutas.

Beslutet har fattats av JO Per Lennerbrant. Dokumentet har fastställts digitalt och har ingen underskrift.

Seniora rättssakkunniga Lovisa Johansson har föredragit ärendet och byråchefen Nils Västberg har deltagit i beredningen.